

ladelse fra statens ligningsdirektorat omfatte et større kvantum end $\frac{1}{4}$ af virksomhedens normale årlige indkøb af varer af den pågældende art.

Stk. 3. Nedskrivning kan endvidere kun foretages, såfremt såvel mængden af varer, der skal leveres, som den pris, der skal betales derfor, er fastsat i den indgåede kontrakt. Går kontrakten ud på betaling efter leveringsdagens pris, kan nedskrivning efter § 3 dog foretages, hvis der tillige er fastsat en mindstepris, men nedskrivningen kan i så fald kun foretages på grundlag af denne.

§ 5. Det beløb, hvormed der nedskrives efter § 3, opføres i den skattepligtiges formueopgørelse som en særskilt passivpost og tages til indtægt i det følgende år.

Bemærkninger til lovforslaget.

Forslaget har til formål at afvikle adgangen til skattefri nedskrivning på varelagre og varepartier, der er indkøbt på bindende kontrakt. Afviklingen foreslås gennemført ved, at den højeste tilladte nedskrivning (30 pct.) nedsættes med lige store andele over en 6-årig periode, der begynder med skatteåret 1968-69.

Ifølge statsskattelovens § 14, nr. 4, der er trykt i et bilag til lovforslaget, er det hovedreglen, at løssøregenstande ved formueopgørelsen skal ansættes efter deres salgsværdi. Som vejledning tjener den sum, hvortil de måtte være forsikret. Hvor handlende sædvanemæssigt i deres statusopgørelser opgør varelageret på grundlag af fakturaprisen, kan de dog også anvende denne pris ved opgørelsen af den skattepligtige formue.

I de senere år har finansministeren ved tekst-anmærkninger til finansloven indhentet bemyndigelse til at indrømme lempelser i de nævnte regler med virkning for den skattepligtige indkomst samt til at tillade skattefri afskrivning på varepartier, der er indkøbt på bindende kontrakt. Med hjemmel i disse tekstanmærkninger er der givet regler om disse spørgsmål for et år ad gangen.

De regler, der gælder ved indkomstopgørelsen for skatteåret 1967-68, findes i bekendtgørelse nr. 127 af 5. april 1966 om skattemæssig opgørelse af varelagre m. v. Bekendtgørelsen er trykt som bilag til lovforslaget. Reglernes hovedindhold er følgende:

Kapitel III.

Fællesbestemmelser.

§ 6. Det er en forudsætning for anvendelsen af reglerne i kapitel I og II, at den skattepligtiges regnskab er aflagt efter de regler, der gælder for ordentlig forretningsførelse.

§ 7. Efter udløbet af fristen for indgivelse af selvangivelse kan den skattepligtiges opgørelse af varelagre m. v. efter reglerne i kapitel I og II kun ændres med ligningsrådets tilladelse.

§ 8. § 14, nr. 4, i lov nr. 149 af 10. april 1922 om indkomst- og formueskat til staten ophæves.

§ 9. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Varelageret ved indkomstårets slutning kan opgøres enten på grundlag af dagsprisen eller på grundlag af fakturaprisen. Den skattepligtige kan for hver enkelt varegruppe inden for varelageret vælge frit mellem dagspris og fakturapris. I den således opgjorte lagerværdi kan der foretages et nedslag på indtil 30 pct.

Reglerne om varepartier indkøbt på bindende kontrakt finder anvendelse, når den skattepligtige inden indkomstårets udløb har indgået bindende kontrakt om levering af varer i det følgende indkomstår. Den skattepligtige kan foretage en skattefri nedskrivning svarende til det beløb, hvormed den aftalte købspris måtte overstige dagsprisen med fradrag af 30 pct.

Indtil skatteåret 1966-67 var den højeste tilladte nedskrivningsprocent for varelagre og bindende kontrakter 35. Ved bekendtgørelse nr. 170 af 13. maj 1965 blev procenten nedsat til 30. Denne ændring blev drøftet i folketinget i forbindelse med 2. behandling af et forslag om ændring af afskrivningsloven, jfr. Folketingstidende 1964-65, sp. 5950 f. f.

Særlige regler om varelagernedskrivninger og kontraktsnedskrivninger blev første gang givet med hjemmel i en tekstanmærkning til finansloven for 1941-42. Ordningen begrundedes med, at de erhvervsdrivende under den daværende økonomiske situation måtte forny deres varebeholdninger til priser, som lå betydeligt over det normale, hvorved